

Brev från Selma
Lagerlöf till Valborg
Olander: 1915-1920 :
Ep. L 45 - 151

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

National Library
of Sweden

mårbacka. Summe

26.5.1920.

Käraste!

En sådan förvandling sedan jag sist skrev. Så regn och storm och fukt och kyla, nu sanner, markiser och tält, salskur, fyggar, myggor, blommande kärnbärsträd, hela härligheten på en gång. Det har varit en härlig pingst-helg, bara det nu inte blir kalla nätter, så att allt fryser bort. Du kan tro, att här är bråttom. I morgon ska vi sätta potatis, i dag så det havre so alla

Krafter - En biträda hur redan svärmat.

Tack för ditt hära brev och tack för
godskänner. I dag öppnade jag läslan och
sinnade på det goda innehållet, förut
har jag haft känn av det gamla. Jag är
ju ganska mättlig. Ja, en sak har vi
nit avgjort av allt det, som vi undrade
över, då du var här. Akademien bestöt
på förslag av Schiick, att utan diskussion
lägga det storska förslaget till handlingar-
na. Inkomna förslag från Lund, från
fröken Lagerlöf m.fl. lades också till hand-
lingarna, så var det med den saken.

Till den besvärliga Thea har jag skrivat

100 Rkr, men Gud vet om han kommer ändå. Det är
näst fullt på alla tåg. Jag tycker i denna jungfru-
bristens tid, att man borde fråga de tyska damer-
na, om de vilja komma hit som jungfrur. An-
nars tycker jag, att det är rent omöjligt att täl-
la sig att de skulle kunna bli mottagna i gods-
hem. Ja, jag vill ju inte ha någon att ställa
med vidare, och jag tyckte, att det gjorde rätt
sann sade nej till det, som doktorn ville skaf-
fa dig. Det är ju bättre i familjen. När man är
ensam, blir en utlävelska, som ingen kan
tala vid, ett förfärligt påhång.

Det var bra när, att vi frågar det aronut
på, att den kan komma hit i juli. Det skulle

Stekt skinka äro jag för gäst till kvällen. Jag
mer märkligt mig från jag äro yngre
kom ut årliga steg med. Du måste väl vara

Sei en outhärlig glädje att få den bokens
lärdig. På samma gång tycker jag nog, att
detta är det enda rätta, jag menar det,
som man egentligen borde skriva. Det
är väl bra konstigt, att man diktar och
diktar och skriver om människor, som
aldrig ha funnits. Man skulle nog ta sig
an verkliga personer och skildra dem,
med samma omsorg, som man skildrar
sina romanhjältar. Därför kommer det väl
att gå i framtiden. De gamla trodde all-
deles säkert på sina hjältars verklighet. Därför
blev de urbilder, som aldrig kommit över-
träffas. Och tänk vad människor ha haft brätt
att finna någon bit verklighet bakom en Götter
Berlin. Ja, du, som lever, får se —

hitta nu. Det är en värdig uppgift.
våra i hand, det gör det. Din skänka